

Mészáros András – Oláh Ferenc : A HA-LIP Bócsán, 2000–2010

A HA-LIS és a HA-LIU megtekintése után, a Li-2-es repülőgépet felkereső utunk Bócsára vezetett, ahol az egykori HA-LIP tölti a nyugdíjas éveit. A repülőgép egykor a Magyar Néphadsereg kötelékében az 504-es oldalszámot viselte, majd a Malév gépparkjában polgári lajstromjellel 1957-től 1964-ig repült. Ezután egy akkor véglegesnek tűnt helyen, Szolnokon helyezték el, majd 30 hosszú év múltán – 1995-ben –, egy magánszemély tulajdonába került Bócsára. A most következő fényképek ott készültek, amelyek első csoportját 2000. április 9-én Mészáros András készítette.

Az ezüstsínűre frissen lefújtt repülőgép egy kertben pihent más megőrzendő közlekedési és mezőgazdasági eszközök társaságában. Az IFA teherautóra talán még sokan emlékezünk...

E nagyításon látszik, hogy a Magyar Néphadsereg hadi jele a függőleges vezérsík bal oldalára hibásan került fel, mert a piros és a zöld színeket elválasztó fehér kör sajnos lemaradt. (A csillag fehér szegélyétől most eltekintünk...)

A repülőgépet egy olyan kerítés (= körítés) védte az idegen betolakodóktól, amely emellett elég közel engedte az érdeklődőket. A magyar hadi jelet a jobb oldalra már helyesen festették fel. Hátul, a repülőgép bejárati ajtajához egy lépcső vezetett.

A repülőgép előnézetben. Mivel a farokfutót egy magas emelvényre helyezték, ezért a törzs hossz tengelye közelebb került a vízszinteshez, és így a repülőgép látszatra a repülési állapotot tükrözte. A repülőgép alighanem Szolnokról „hozta” magával az emelvényt, mert ott is ebben a megemelt helyzetben állt. A légcsavarok lapátjai már fekete színűek, bár eredetileg azok sötétkékek voltak. A piros kúpokat Szolnokról örökölte. A rádióantenna nem hiányzik a törzs tetejéről, az antenna-árbóc viszont már Szolnokon sem volt rajta.

A repülőgép elé és mögé ültetett fák azt a veszélyt hordozták magukban, hogy néhány év elteltével majd sem látni, sem pedig elvontatni nem lehet a repülőgépet. A kép előterében a földkupacok az akkor még csak készülő tereprendezéshez voltak szükségesek.

Egy évtized elteltével Oláh Ferenc látogatta meg a repülőgépet Bócsán, 2010. június 6-án. Innentől kezdve az Ő fényképei láthatók. A repülőgép immár zavaró tárgyaktól – fáktól és épületektől – mentesen tekinthető meg, és így az egy igazi „fotócsemege” lett. Mivel a farokfutó újra a földre került, ezért a szükségtelenné vált lépcső eltűnhetett. A trimmlapok továbbra is piros színűek az összes kormánylapon.

A repülőgép jobb hátulnézetben. Ebből a beállításból egy olyan látvány tárul elénk, amelyet mindazok megőrizhettek az emlékképeik között, akik valaha is kötődtek a típushoz. A régmúlt felidézéséhez igazán csak az 504-es oldalszám hiányzik...

A repülőgép bal hátulnézetből. A tereprendezés lehetővé teszi a gép körüljárását és szép képek készítését. Az utastér néhány ablaka sajnos már áldozatául esett az eltelt évtizedek állagmegóvásainak. A vezérsík bal oldalán a magyar hadi jel még tíz év elteltével is nélkülözi a fehér kört, a magassági kormány két fele pedig egymástól eltérő módon áll. Ám ennél nagyobb baj ne legyen!

A pilótafülke ablaka kissé elhúzva, mintha a parancsnok pilóta már csak a gurulási engedélyre várna... A valóság persze egy kicsit más, ami a következő képekből is kitűnik. A pilótafülke nyitott ablaka a repülőgép szellőzését szolgálja a penészedés elkerülése érdekében.

A pilótafülke berendezései még némi kívánnivalót hagynak maguk után. A műszerfal már újralfestve ugyan, ám a műszereit tekintve még meglehetősen hiányos. Ezen azonban ne lepődjünk meg, hiszen a tulajdonos – szakmai segítség nélkül – vajon honnan is tudhatná, hogy milyen tárgyak is hiányoznak, és hogy azokat honnan és milyen módon szerezhetné be...

A másodpilóta egykori munkahelye. Vajon hányan ülhettek itt repülési feladatot teljesítve... Bizony, most is lenne itt mit csinálni, ám a helyzet nem tűnik reménytelennek.

Ezennel búcsút vettünk Bócsától és az egészen jó állapotú Li-2-es repülőgéptől. Ne feledjük: a tulajdonos 15 éve ápolgatja a saját pénzén ezt a műemléket, ami – ha jogilag nem is –, de valójában a mindannyiunké, a magyar repülésé... Gondoljunk hát rá így a jövőben!

**Üdvözlettel a látogatók:
Mészáros András és Oláh Ferenc**